

КОГАТО РОЗИТЪ ЦЪВТЯТЪ

Живѣли въ едно село майка и синъ. Живѣли си кротко, радвали се единъ на другъ. Редили се годинитѣ, растѣлъ момъкътъ. Растѣлъ и пѣлъ.

Върщали се морни селянитѣ отъ полето, вечеряли и подемали приказка за утрешна работа.

А момъкътъ, седналъ предъ вратата на низката имъ кжщурка, пѣсень подемалъ. А то не била пѣсень, а звуци вълшебни.

Слушали селянитѣ дивната пѣсень, забравяли неволи, и, упоени отъ пѣсенъта, оборвали глави и сладко заспивали.

Но веднажъ болестъ сковала старото тѣло на майката и тя починала. Останалъ момъкътъ самъ-самичекъ. Скрѣбъ голѣма го налегнала. Не изтраялъ. Рано, една пролѣтна утринъ, напусналъ селцето и... изчезналъ.

Достигналъ Балкана. Навлѣзълъ въ безкрайна гора. Заскиталъ изъ нея. Тамъ, въ самота искалъ той скрѣбъта си да потуши. Спѣлъ като птичка по горскитѣ дървета.

Единъ пжтъ се отзовалъ срѣдъ чудна поляна. Край нея поточе бѣбрѣло. А въ полянката, сякашъ на цѣлия Балканъ цвѣтята били събрани: здравецъ, иглика, теменужка... и какви ли още не?... А отъ горе — синьото небе.

Не се стѣрпѣлъ момъкътъ, разтворилъ широко гърди и отпусналъ гласъ на воля. Пѣсенъта му се слѣла съ шепота на гората, съ мириса на цвѣтята и се понесла далеко, далеко въ безкрая на планината.

Когато спрѣлъ, чулъ човѣшки гласъ. Огледалъ се, нищо не се виждало друго, освенъ цвѣтя и гора. На края на полянката, видѣлъ колиба отъ бръшлянъ, а предъ нея седѣла слѣпа бабичка. До нея праздно бардаче.

Донесълъ момъкътъ вода въ бардачето, сложилъ го предъ бабата и казалъ:

— Ето бабо, водица ти донесохъ!

— Благодаря, много благодаря, синко!